AKBABA

Raif Karadeniz — Sokmuşlar gemiyu bir berzaha.. Deyirler bana: "Çikar selâmete buni!„ Sağa mi çekeyum, sola mi? Şaşirmişum daaa !..

Deve, Hamam, Demokrasi!

Bir zamanlar, dünyanın üzerinde anlaşamadığı bir kelime vardı: Mütecaviz!

Devletler baş başa vermişler, İngilizi, Fransızı, İtalyanı, Moskofu buna mâna vermeğe çalışıyordular: Mütecaviz kimdir? Mütecaviz kime derler?..

Politika uleması, yeşil masa başında çekişe dursun, ara yerde Habeşistan, bir fincan sütlü kahve, yahut siyah bir zeytin tanesi gibi Musolininin midesine kayıvermişti!

Ogün bugündür, mütecavizin mânası verildi mi, siyaset lûgatine yazıldı mı, bilmiyoruz. Yalnız, aradan İkinci Dünya Harbinin altı yılı geçtikten sonra, devletler yine yeşil masa başındalar: Fakat bu sefer, kelime değişmiştir; Politika uleması, şimdi «Mütecaviz» in değil «Demokrasi» nin mânasını konuşuyorlar.

Demokrasi!

Bu, uğrunda, karada, denizde, havada, tanklarla, zırhlılarla, uçaklarla savaşılan peri padişahının kızıdır. Cihan, onun aşkıyle kılıca sarıldı. Londra onun hicraniyle yandı, yıkıldı, Çemberlayn onun yolunda gitti. Çörçil ona kavuşmak sevdasiyle yetmiş yaşında bir delikanlı oldu. Ruzvelt tam muradına ererken onun yolunda can verdi!

Demokrasi!

Bu altı yılın masal güzelini, kara gömlekli cadıların pençesinden kurtaranlar, şimdi ortalarına almış çekiştiriyorlar:

— O benimdir!

Moskof yoldaş, iki eli kızıl kanda, votkayı çekmiş, ağzı fırın gibi ateşler, burun delikleri fırın bacası gibi dumanlar saçarak nağrayı basıyor;

— Aaaayıt!.. Kimmiş onu benim elimden alacak bakayım?!..

Böyle belâlı bir âşığın elinde, peri padişahının kızı, dili tutulmuş, baygınlıklar geçirerek susuyor.

Amerika, elinde Kitab-ı mukaddes, dilinde Holivud türküsü, kâh okuyup üfliyerek, kâh gülüp oynayarak, sevgili Demokrasiye kur yapmakta:

Rusya — Kabıma sığamıyorum!

— İloveyou!.. İloveyou!..

İngiltere, gün görmüş, yaş yaşamış, feleğin çemberinden geçmiş bir eski çapkın.. Önünde sonunda kızın gönlünü çeleceğinden emin.. Arasıra, göz kırpıp piposunu tüttürüyor!

Bulgaristan, Yunanistan, Sırbistan gibi kopillere gelince, onlar, şimdilik uzaktan bakıp yutkunuyorlar..

Atlantik beyannamesi, Yalta toplantısı, Berlin müzakeresi, Üçler, Beşler, Yediler, Kırklar.. Hep onun için!

Bu adı dillerde, aşkı gönüllerde dolaşan güzeli, dünya göziyle gören, iltifatına mazhar olan, visaline kavuşan bir bahtiyar var mıdır?.. Bilmiyoruz!

Demokrasi!..

Acaba bu nedir? Bu masal kahramanı kimdir? İn midir? Cin midir? Yoksa Benî âdem midir?..

Hani Bektaşiye deveyi gösterip sormuşlar:

— Erenler, sen çok diyar gezmiş, çok görmüş, çok okumuş bir pirsin.. Bize söyle: Bu nedir?

Baba erenler, hayatında ilk defa gördüğü deveye hayretle bakarak:

— Vallahi, demiş, ya cami olacak, ya hamam.. Zira, dünya yüzünde bu ikisinden gayri görmediğim şey kalmadı!

Eğer deve, Bektaşi babasına bugünlerde gösterilmiş olsaydı, baba erenler şüphesiz şu cevabı verirdi:

— Muhakkak Demokrasi olacak.. Zira, dünya yüzünde ondan gayri görmediğim kalmadı!

Çimdik

AKBABA

Yıl : 23 Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Yusuf Ziya Ortaç Sayı : 81

8181

ZİLE KÜTÜPHANE MEMURLUĞU

CELÂL BAYAR

Muhalefet, biri Babıâli yokuşunun alt başından, biri üst başından, gözünü ve kulağını Ankaraya dikmiş, en belirsiz hava dalgasını, beş duygusuna ilâve ettiği altıncı duygusuzluğunun antenlerile kapmağa çalışıyor:

Halk Partisinin döşemesinden bir tahta mı gıcırdadı?.. İki ağız - bahtiyar bir yırtılışla - dört kulakta:

— Sarsıntı başladı!..

Tavandan yere bir fiske kireç mi düştü?.. Kalemler beyaz kâğıt üstünde siyah kuyruklarını sallayarak en neşeli horasını tepmekte:

— Çöküntü başladı!..

Bunun son örneği, Celâl Bayarın Milletvekilliğinden istifasıdır.

Liberal ve Kapitalist siyasetin mümessilini, Meclis kapısından çıkar çıkmaz, mahut gazete, Moskovadan yolcu karşılar gibi en mübalâğalı teşrifat edebiyatile karşıladı:

— Gel!.. Ey Atatürk'ün hakikî vârisi, gel!..

— Gel!.. Ey Demokrasinin ünlü çocuğu, gel!..

— Gel!.. Ey hürriyetin serden geçti âşığı gel!..

Ve sonra, her gün yeni bir haber: Celâl Bayar İzmire gitti.. Celâl Bayar Gemliğe vardı.. Celâl Bayar arkadaşlarile başbaşa verdi.. Celâl Bayar dostlarile köyüne çekildi!

Nerede ise: Celâl Bayar Kılıç Aliyi alıp dağa çıktı diye yazacaklar!

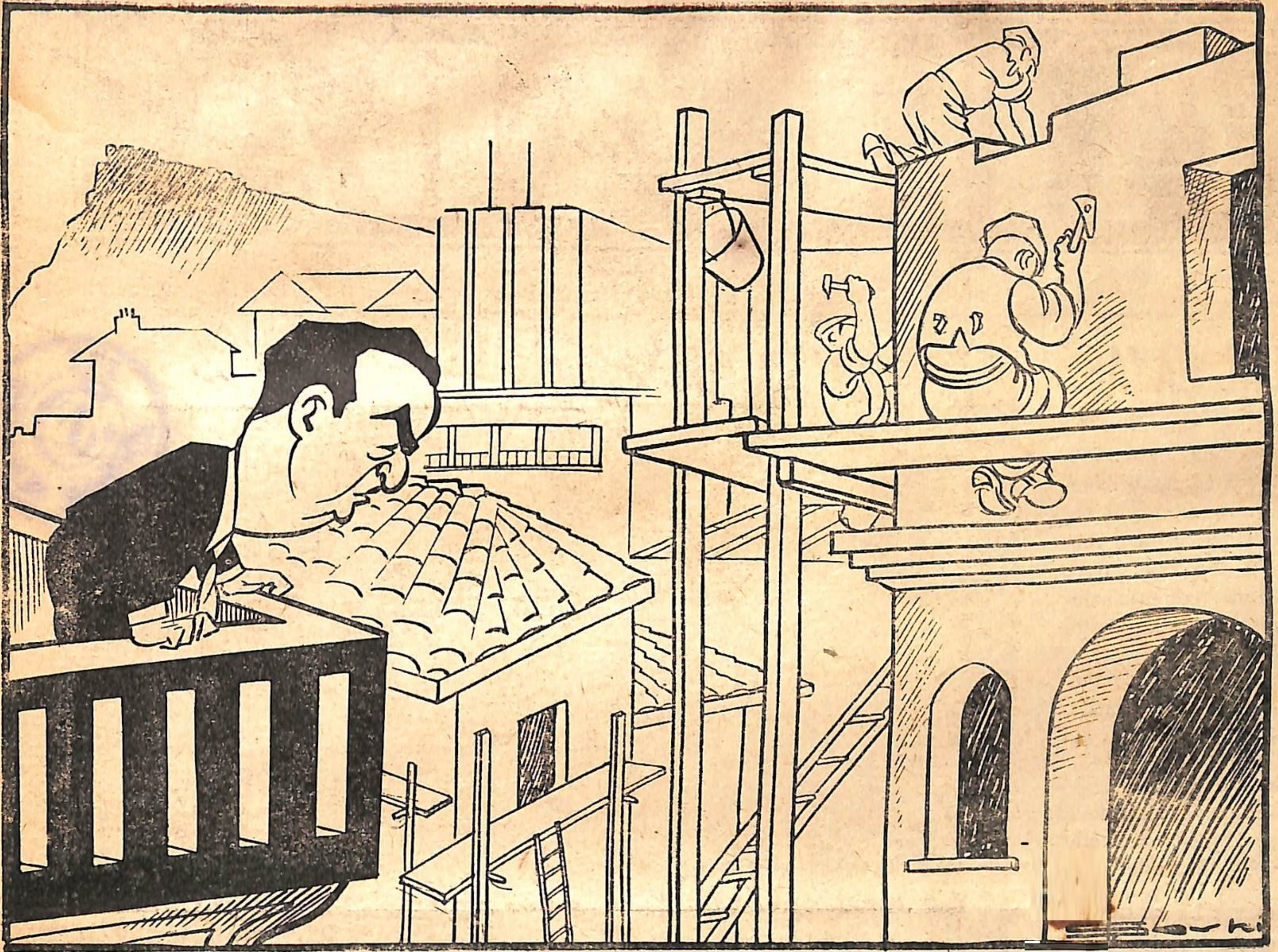
Fakat bir gün, inkılâp adamları nöbet değiştirse ve Celâl Bayar iktidar mevkiine gelse, yine bu adamlar, yine bu Celâl Bayarı, Savarona yatının direğine geçirip, Hıdırellez kuzusu gibi, kinlerinin cehenneminde kebap edeceklerdir.

Yanlış seçtiler!.. Kuvayı Milliyenin Galip Hocası Celâl Bayara, bu memlekette Kerenski rolü oynatamazlar!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Hastabakıcı — Nasıl ?..
Operatör — Bir atomluk canı kaldı!

Ahmet Emin Yalman — Dünya yüzünde yıkılmadık yer kalmadı, biz hâlâ Meclis binaları, Halkevleri, Bakanlıklar yapıyoruz.. Ne gaflet, ne gaflet!..

Konyada Üniversite Haftası

İstanbul Üniversitesi profesörlerinden on bir kişinin Üniversite Haftası için profesör rektör Tevfik Sağlamın başkanlığında Konyaya gideceğini haber alınca pilot muavini olarak uçağa girdim. Kıyafetim içinde kimse beni tanımadı. Evvelâ Ankaraya uğrayacaktık. İstanbuldan hareket eden, ilim, Ankaraya uğrayarak millî bir havaya bürünecekti.

Konya çölünün üzerinde uçarken sayın profesörlere kulak misafiri oluyordum. Şehre varacağımız sırada tarihçi Mükrimin Halil Yınanç, izahat vermeğe başladı:

— İşte şu gördüğünüz Çifteminaredir..

Ziyaeddin Fahri Fındıkoğlu itiraz etti:

— Aman Mükriminciğim, Çifteminare Erzurumda değil midir ya...

Tevfik Sağlam söze karıştı:

— Bizim Tıp tarihi enstitüsü müdürü Süheyl, Sıvasta olduğunu söyler dururdu..

Adını bilmediğim bir zat güldü:

— Canım, bırakın kavgayı.. Nerede olursa olsun..

Hep beraber, hiddetle o zata döndüler;

— Olur mu efendim, olur mu öyle şey.. İlim meselesi bu...

Uçaktan inince sırtımdaki tulumu çıkardım. Ak saçlarım, kocaman gözlügümle beni de bir profesör sandılar. Hep beraber vilâyet makamına, oradan Halkevine konduk.

Program mucibince evvelâ Alâeddin medresesine gidilecekti. Burası şimdi müze olmuş diyorlar. Alâeddin müzesinde Tarihçi Mükrimin Halil Yınanç parlak bir konferans verdi:

[Sayın dinleyenlerim!

Bu medrese Sultan Alâeddin Keykubat bin-i Alâeddin bin-i Keykubat bin-i Alâeddin bin-i Keykubat tarafından yaptırılmıştır. Sultan Alâeddin, medreseyi yaptırdığı zaman otuz beş yaşlarında, melihülvecih, kumral sakallı, nafiz nazarlı bir zat idi. Rebiülevvelin on birinci cuma günü badelzeval saat yediyi on iki dakika otuz beş saniye geçe binanın temel taşını koyduğu zaman beş dakika önce çıkmış olan hafif lodos meltemi bam teline yakın bir tutam kınalı zarif sakalını hafifçe oynattı ve alnında gece karanlığında bir ben zahir oldu. Bu münasebetle, Sultan Alâeddinin çenesinin o nahiyesine

isabet eden sakalların her bir teli hakkında bir miktar malûmat arzetmek faideden hali değildir...]

Öğle oldu. Yemek yendi. Akşam oldu. Mükrimin konferansı bitirememişti. Nihayet proğramı tadil etmek mecburiyeti hasıl oldu. Buna rağmen üstat üçüncü günün akşamı hâlâ Sultan Alâeddinin sakallarından bahsettiği cihetle konferans rektörce tatil olundu.

Dördüncü gün mevlânanın türbesine gidildi. Türbenin kapısı önünde gözlüklü, kısa boylu, şişmanca, gayet sempatik bir zat oturmuş, iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Metinler Şerhi Profesörü Ali Nihat Tarlan, bu zata yaklaşarak inledi:

— Feyzullahcığım, gözlerime inanamıyorum, sen misin yoksa?

Melûl ve mahzun bakışlı, dünyasından geçmiş zat cevap verdi:

— Benim Nihatçığım! ben... Mevlâna kulu Feyzullah Sacit...

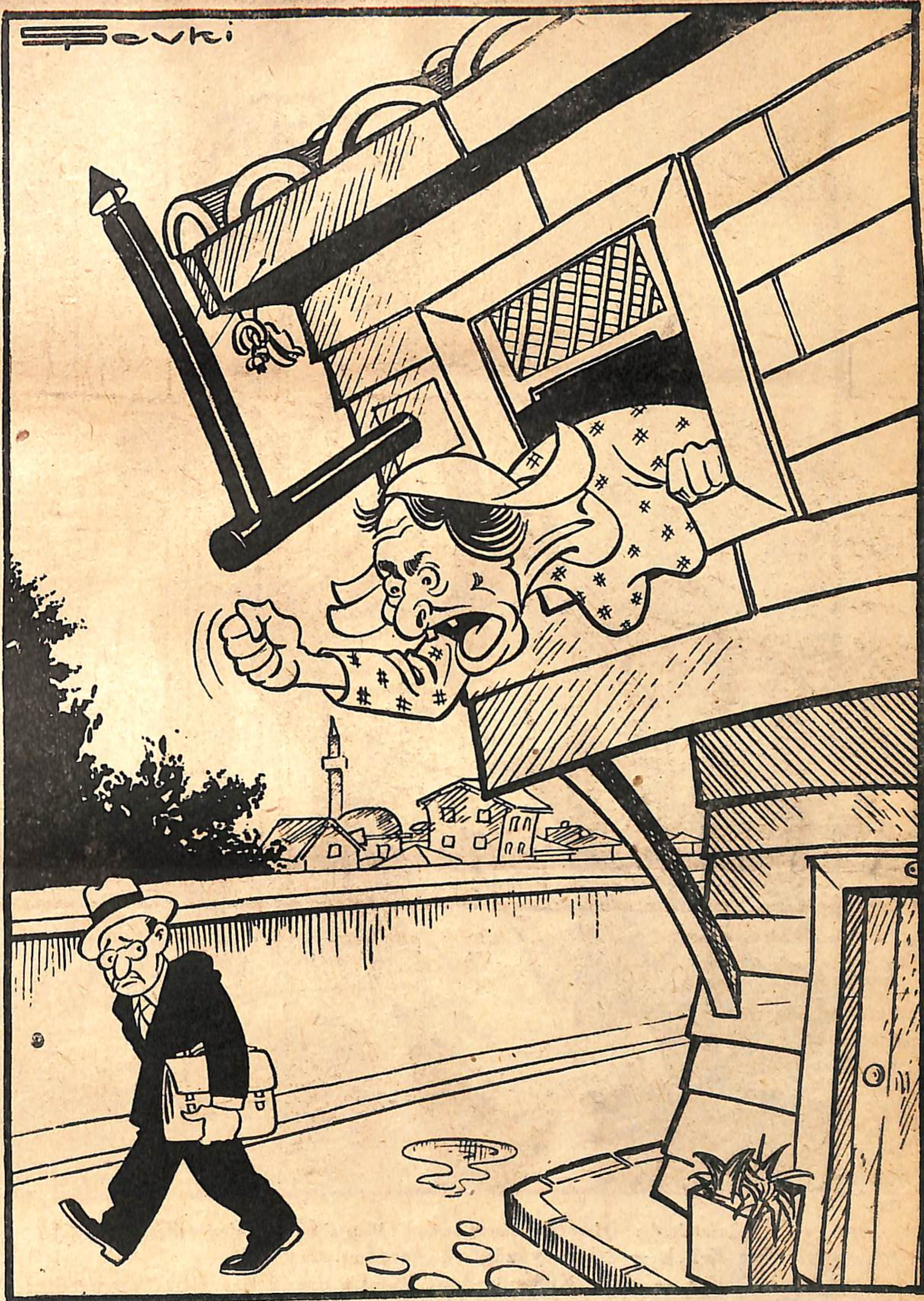
İki arkadaş sarmaş dolaş oldular. Üniversite heyeti hayretle seyre koyuldu. Derken profesör Ali Nihat Tarlan, İranın en eski lehçesi olan Pehlevî şivesile tehlile başladı:

Bişnev ez ney çün hikâyet mîkuned
Ez cüdâîhâ şikâyet mîkuned

Feyzullah Sacit, iki gözü iki çeşme, tercüme ediyordu; tabiî Konyalı şivesile:

Dingle ney'den nasıl hikâyet ider?
Ayrılıklarından şikâyet ider!

Profesör Ali Nihat, Mevlâna Celâlettin-i Rumî hakkında, yine kendi kendini «aman ne lâtif, ne zarif, ne hafif, ne sahîf!» diye muhtelif nidalarla takviye ederek veciz bir konferans verdi. Derken hazirun coştular. Türbenin önünde Simaa başladılar. Tesadüfen orada bulunan, Mevlânanın torunlarından Velet Çelebi efendi, nazik ve

— Bir şeycikler demem herif, inşallah Moskof gazetelerinin methine uğrar da insan yüzüne bakamaz hale gelirsin!

çelebi müdahalelerde bulunuyordu:

— Ellerin biri havaya bakacak, biri yere...

Beşinci gün profesör Tevfik Sağlam, sıtma hakkında bir konferans verdi. Sıtmadan kurtulmanın biricik yolu sıtma savaşile uğraşanlara baş vurmak olduğunu, netekim kendisinin böylelikle bu hastalıktan kurtularak Sağlam soy adını aldığını söyledi.

Altıncı ve yedinci gün Konya ve civarı gezilip dolaşıldı. Dönüş yine uçakla yapılacaktı ama, Mükrimin Halil:

— Gelirken bu kâfir icadına bindik, yeter, giderken kağnı ile gidelim! diye itiraz etti.

Bunun üzerine trenle dönülmesine oy birliğile karar verildi.

Görünmeyen Adam

Gazetelerden: [Hava Kurumuna hediye edilen nişan yüzükleri satışa çıkarıldı.]

Erkek — Nişan yüzüğünü nereden alayım?

Kız — Hava Kurumundan... Benim orada beş altı tane vardır!

Kadın Şapkacısı

Kadın — Hay Allah cezasını versin! Ben şimdi ne yapacağım?

Erkek — Ne oldu?

Kadın — Tam da yüz elli liraya bir şapka ısmarlamıştım, haftaya hazır olacaktı!

Erkek — Ne olmuş canım?

Kadın — Daha ne olsun? Margariti kapamışlar...

Erkek — Kim bu Margarit, nereye kapamışlar?..

Kadın — Of, sen de.. Bizim şapkacı Margariti kapamışlar, hem de ihtikâr suçundan para cezasına mahkûm etmişler... Böyle şey mi olur?

Erkek — Hakikaten olmaz. Asıl seve seve külâh giyen sizleri kapamalı ve mahkûm etmeli!

İstifa

Celâl Bayarın istifa ettiği haberi yıldırım süratile yayıldı ve günün konusu oldu. Eski İzmir Milletvekili ve daha eski Başvekil, bu hususta kendisinden demeç istiyen gazetecilerden yüz birincisine demiştir ki:

— Artık ihtiyarladım, biraz başımı dinlemek için istifa etmiştim, hatâ ettiğimi anladım ama, çok geç!

Basında

Zannetme muhale
Ben sade cihandı

Yol bulmuşum e
Âlem nazi, bense

Sertellerdensen e
Sovyet gurupile

Tek parti olur m
İzvestiya doğru s

Elbet kopacak gi
Kervan yürümez,

Dönmekte yanık
Heyhât! kış üst

Kal, sen dahi, v
Dehrî gibi, haric

— Yahu, bu ne kıya

— Ne yaparsın bira

binmek için başka çare b

... ilhamlar

...le mestim,
...erperestim!

— Yalman —

...k üzre râhat:
... demokrat!

— Necmeddin Sadak —

... izhar,
...dem var!

— Yalçın —

...iç? ne iştir?
...emiştir!

— Sabiha S. —

...tü; yer yer:
...arsa_itler!

— Peyami —

...îya türküm,
...tti kürküm!

— Köprülü —

... aklın elbet,
... - siyaset!

Dehrî-i Zaman

...ahat rahat talebe tramvayına
...dım!

Sayfiye dönüşü:

Erkek — İşe yaramıyan şeyleri bırakalım...
Kadın — Eh, sen kal öyleyse!

Kaçırmak

Mahmud Baler geç vakit Kadıköye gidecekti. Oradaki büvetten bir sandviç yaptırmak istedi. Satıcı sandviçi hazırlarken iriyarı, gayet zengin giyinmiş kaba bir adam geldi;

— Aman, dedi, vapuru kaçıracağım, bana bir çikolata ver..

Mahmud Baler tevazula:

— Bayın çikolatasını verin, benimkine daha birkaç dakika var..

Dedi. Satıcı bir paket uzattı; adam:

— Bu değil, dedi, daha büyüğü olsun.

Daha büyüğü çıktı, yolcu gene itiraz etti:

— A ah, sütlüsü olsun..

Sütlüsü çıktı:

— A ah, bunu istemem, falanca markalısı olsun..

O da çıktı:

— Yahu bunun daha büyüğü yok mu?

— Yok efendim..

— Ey, ne yapacağız? Başka markadan olsun öyle ise...

Mahmud Baler dayanamadı:

— Müsaade edin de sandviçimi alayım, dedi, bu sefer ben vapuru kaçıracağım!

Doktor — **Maşallah sizi iyi gördüm. Sigarayı mı bıraktınız?**
Hasta — **Hayır, telefonu bıraktım!**

Mebusun Mebusu!

Sekiz on yıl kadar oluyor.. O gün bilmem niçin erkenden sokağa fırlamıştım. Yoksa mutadım, öğleden sonraları dışarı çıkmaktır. Gazeteden geç döndüğüm için dokuzdan, dokuz buçuktan evvel sofra başına oturmak nasibolmuyor.. Eh, yemeği hazmedebilmek, affedersiniz, yeni tâbirle sindirmek için iki üç saat geçmesi lâzım. Yatıncıya kadar bir oluyor.. Uyuyuncaya kadar iki.. Böyle adam kaçta kalkabilir.. Şüphesiz dokuzda, onda..

Her ne ise, benim yatmam kalkmam sizin nenize lâzım.. Biz gelelim, bazı yaşlı kadınların dedikleri gibi mami fikfiğimize! Acaip bir kelime değil mi? Aslı nedir, bilir misiniz, Arapça.. Ma nahnü fihimize, yani, kasdettiğimiz şeye, sadede!

Evet, şimdi sebebini pek iyi hatırlıyamıyorum. Harbiye caddesine kendimi attığım zaman saat ancak sekizdi. Otobüsler tıklım, tıklım.. tramvaylar, basamaklarına kadar salkım saçak.. Haydi tabana kuvvet Taksime doğru yürümeğe başladım. Oradan kalkan tramvaylara binebilmek için yüzde on bir ümit vardı. Olmazsa «maşiyen alâ kademihi» Tünelbaşını boylıyacaktım.

İnsan alışmadığı zamanlarda sokağa çıkınca bir tuhaf oluyor.. Güneş her zaman gördüğünüzün aksi iktikamette.. Kaşılaştığınız simalar tamamiyle yabancı.. Âdeta, hiç tanımadığınız yepyeni bir şehre gelmiş gibi oluyorsunuz.. Bir taraftan bunları düşünerek, bir taraftan da bacaklarıma kuvvet vererek yürüyor, yürüyordum.. Sipahi ocağından sonra, bilirsiniz, yaya kaldırımı genişler, oraya ulaşınca ferahlar gibi oldum. Önüme daha fazla dikkat ve azimle baktım.. A.. ileriden tintin biri yürüyor. Arkadan pek iyi kestiremedim ama, bu, tanıdık biri.. A.. çelimsizliğinden derhal anladım.. Bizim üstat Veli Kâmil Toksöz.. Allah rahmet eylesin, o zayıflığına bakmaz Yunanlıların «meşşaiyyun - yürüyenler» adiyle tanınmış filozoflarını taklidetmek isterdi. Onlar, hocalarından ders alırken, aralarında tartışmalar yaparlarken hep açık havada dolaşırlamış.. Veli Kâmil Toksöz de ancak yürürken temiz ve iyi düşündüğüne kaildi.

Şöyle ikimiz bir hizaya gelinciye kadar ileriledim. Yandan profilini birkaç dakika seyrettim. Üstadın yüzü asık ve bozuktu. Gözleri dalgındı,

— Günaydın efendim..

Zihnen o derece müşguldü ki ansızın kendisine hitabedildiğini işitince titredi. Fakat başını çevirip beni görünce zorla gülümsiyerek cevap verdi:

— Günaydın dostam!.

— Üstadım, böyle sabah sabah bu civarda dolaşmanız inşallah hayra alâmettir.. Ben sizi mektepte kalıyor sanıyordum.. «Şefkat Yurdu» nun bulunduğu Fatih neresi, burası neresi!.

Ezelî mahcuplağu ve nazikliği bir kat daha arttı. Önüne baktı:

— Sorma kardeşim, dedi, çok acaip bir ziyaret yapmak mecburiyetinde kaldım.. Yedide bir otomobile atlıyarak Nişantaşına kadar geldim.. Şimdi dönüyorum. Tramvaylara, otobüslere binmek imkânsız... Çare yok, yürüyorum.

Her zamanki gibi çekingen ve mütereddit bir tavır takınmıştı. İçini dökmek istediği halde utanıyor, sıkılıyordu. Deşmek istedim:

— Vallahi üstadım.. Mütecessis insan değilimdir ama, ağır bir ıstırabın yükü altında ezildiğinizi sezer gibi oldum.. Belki biraz dertleşirsek açılırsınız..

O, bundan cesaret aldı:

— Evet, dedi, çok sinirli, tuhaf bir vaziyetteyim.. Efendim bizim amcazadeden geliyorum.. Hiç şüphesiz tanırsınız: Molteke Eşref. Vaktile subaydı.. Sonra mebus oldu.

— Aman efendim, nasıl tanımam.. O zamanlar Ankarada beraberdik.. Bir gece sabaha kadar bana hazırladığı yeni bir kanun projesini okumuştu. A.. sahi üstadım, bu gün yeni mebusların listesi neşrolunacaktı. Olundu mu acaba. Henüz gazete görmediğim için bilmiyorum..

— Olundu, dostum, olun-

du da.. işte onuu için ben de karga kahvaltasını etmeden yollara düşlüm ya..

— Her halde Eşrefi tebrik için olacak..

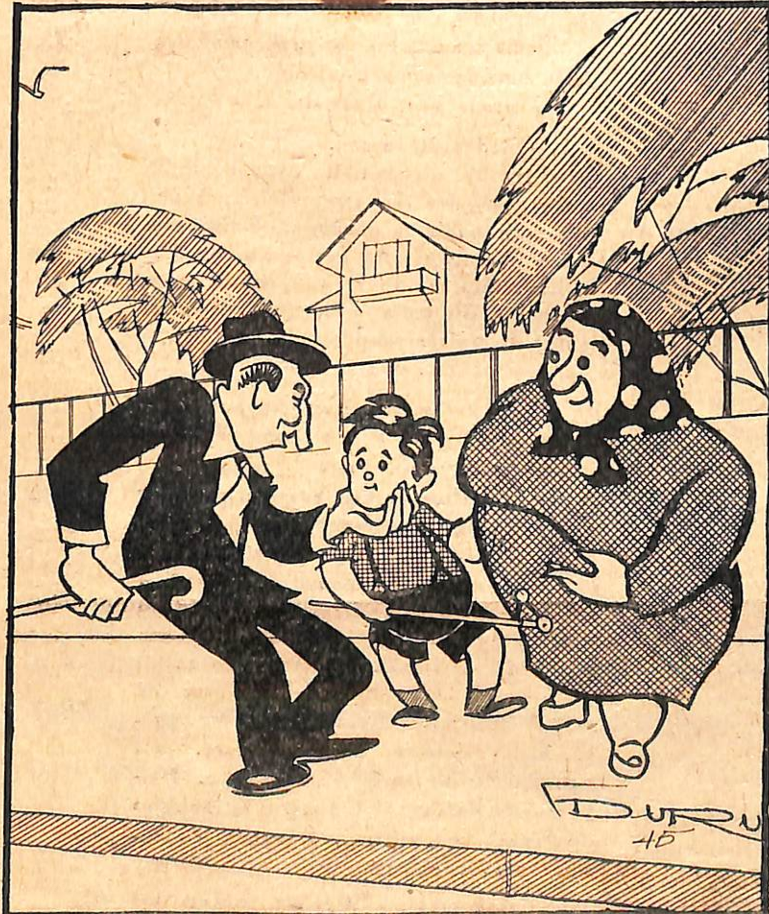
— Tam bam telime bastın şekerim.. Onun için işi başından sonuna kadar anlatmaktan başka çare kalmadı.. Efendim, bizim Molteke ötedenberi cart curt eder, yüksek şahsiyetler üzerinde nüfuzu olduğunu, her ne isterse onlara yaptırabileceğini söyler dururdu. Bu intihap devresinde tutturdu: «Amca ille seni de mebus yaptıracağım ! » diye.. Önceleri direndim : « Yahu etme.. sen beni nasıl mebus seçtireceksin ! » Israr ettikçe etti.. Eh, doğrusu millet vekilliği sıfatı da hoş bir şey.. Ankaraya gitti geldi, lâzım gelenler nezdinde teşebbüslerde bulundu. Bana bu devrede mutlaka seçileceğime dair katî teminat verdi. Haftalardan, aylardanberi hayaller kurdum.. Yapacağım tekliflerin, vereceğim nutukların bir kısmını hazırladım.. İnanır mısın, dün gece de heyecan içerisinde hiç gözümü kırpmadan sabahladım.. Gazete gelir gelmez, ellerim titriyerek, gözlerim evlerinden fırlıyacakmış derecede açılarak sahifeleri çevirdim.. Fazla dayanamadım, gazeteyi koltuğuma sıkıştırınca deli gibi sokağa fırladım.. Doğru Nişantaşına Eşrefe..

— Aman üstadım, o halde, hemen tebrikâtımı arzetmekliğime müsaade buyurun !.

— Durun, acele etmeyin!. O, benim gibi sinirli değildir.. Hiç merak ve endişeye kapılmadan yatmış, uyumuş.. Henüz de uyanmamış.. Kendimi tutmasam, cuppadak yatak odasına dalacak, feryadı basacaktım.. Fakat evdekiler korkacaklar.. Onun için usulet-

— Zavallı adamcağız, Saygısızlıkla Savaş Derneği âzasındanmış...
— Vah vah.. Saygısızın birini saygıya mı davet etmiş acaba?..

— Söyle bakayım, büyüyünce ne olacaksın?..
— Gazeteci... Öyle küfürler biliyorum ki!..

le uyandırmayı tercih ettim. Eşref, saç baş darmadağın gözler mahmur, robdöşambrına bürünmüş geldi :

— Hayrola amca..

— Hiç de hayırlı değil oğlum.. Bugün ne ?.

Gözlerini uğuşturarak biraz düşündükten sonra cevap verdi :

— Salı..

— Bugün mühim bir hâdise cereyan edecek miydi?

— Bilmem.. şey.. Ha.. intihap meselesi yahu.. Eh amcacığım tebrik ederim öyle ise..

— Ne tebriki yahu.. seçilmemiş olduğum için mi ? Yerinden fırladı :

— Olamaz amca, dedi, ben bu işin asıl başında bulunan zattan katî teminat aldım..

— İşte gazete yavrum.. Listede yokum.. Bana yaptın mı yapacağını..Eşe dosta, hısıma akrabaya, bütün lalebelerime rezil oldum..

— Olamaz diyorum amca sana.. Mutlaka listeye yanlış bakmışsındır..

Münakaşayı daha fazla uzatamazdım.. Sabrım tükendi :

— Eşref, dedim, her halde gözüm şeşbeş görmüyor. Kaç kere listeyi baştan aşağıya aradım taradım.. Ben listede yokum.. Fakat iş bu kadarla kalsa ne iyi.. Listede sen de yoksun !..

Veli Kâmil Toksöz sustu. Yüzünün çizgileri gerilmiş, dişleri birbirine kenetlenmişti. Kendisini hafiften teselli etmekten başka çare yoktu.

— Geçmiş olsun üstat.. Allah beterinden saklasın !

Yüzüme ters ters baktı :

— Beterinden mi ?.. Bundan beteri olur mu ?

— Oluuuur, olur !

— Meselâ ?..

— Meselâ... Meselâ Eşrefin hali !

Veli Kâmil bir saniye düşündü, sonra yüzünde buruşan acı bir tebessümle mırıldandı :

— Doğru.. Doğru.. Allah beterinden saklasın !

A. Hidayet Reel

Apaş Kız!

Tefrika No. 31

Yazan : A. H. REEL

Bedia sürünerekten yatağın kenarına geldi. Elini uzatıp delikanlının dizlerini okşamaya koyuldu :

— Oh yavrum, civanım.. Beni bu kadar terslemesene., Ha.. Affedersin, uzatma demiştin, kısaca anlatacağım.. İstanbuldan birkaç zaman için uzaklaşsak belki senin için de benim için de iyi olur..

— İstanbuldan uzaklaşıp nereye gideceğiz ?

Ben şöyle düşünüyorum.. Anadoluda bir turneye çıkmak istiyorum, ama yalnız değil, tabiî seninle beraber..

— Ulan beni peşinden ne diye sürüklüyorsun?. Cehennemin dibine kadar git, ne halin varsa gör..

— Olmaz şekerim, ben sensiz yaşayabilir miyim?. Anadolunun herhangi bir şehrinde tabiî (solo) ya çıkacağım.. Tecrübem, şöhretim artacak, buraya geldiğim zaman da elbet kimse bana artık sıra artisti olmayı teklif edemiyecek..

— Ha.. a.. O vakit başın göğe erecek, öyle mi ?

— Kazancım birkaç misli artacak.. Müzeyyeni, Zehrayı, Muallâyı, Safiyeyi görmüyor musun.. Bir seanslarına elli, altmış, hattâ yetmiş beşer lira alıyorlar. Ben bu mertebeye varırsam, sen karışık işlere girmekten kurtulacaksın.. Bacaklarını uzatıp yatacaksın.. Ben de Cabir efendi gibilerine kavuk sallamak mecburiyetinde kalmıyacağım..

— Ha.. Ha.. Aklınla yaşa, be Bedia sultan.. Turneye çıkmayı sen, benimle baş başa kukumav gibi şehir şehir, kasaba kasaba dolaşmak mı sanıyorsun.. Bu işin esasın'n adamakıllı bir saz heyeti demek olduğunu hiç hatırına getirmedin mi ?

— İlâhi Zıpzıp ben bu işin o kadar acemisi miyim? elbette saz heyetine, daha doğrusu bir kemençe, bir ud, bir kanun veya tanbura ihtiyacımız olduğunu düşündüm. Arkadaşlardan hangisine teklif etsem bizimle beraber gelmekten çekinmezler sanıyorum..

— Çekinmezler, çekinmezler ama, ilk yol paralarını kim verecek, sermayeyi kim koyacak?.

— Apartımanı birine devredecek olursak en aşağı iki bin lira ele geçiririz zannederim, hele eşyaları da satarsak bir bu kadar daha.. haydi bilemedin yarısı..

— Yani bu işde Hafız mükemmel kazıklanacak.. tekrar İstanbula döndüğümüz zaman da biz açıkta ayazlıyacağız..

— Yok canım.. eşler, dostlar sağ olsunlar.. elbette başımızı sokacak bir yer buluruz..

Yahu Beduş hiddetlenmiyeyim, sinirlenmiyeyim diye bak kendimi ne kadar tuttum.. fakat son derece saçma, temelsiz bir iş için beni burada alıkoyduğunun sende farkındasın ya..

Bedia, Zühtünün hafifçe yumuşadığını görünce yataktan yarı çıplak fırladı, delikanlının kucağına sıçradı. Düzgün ve beyaz bacaklarını durmadan kıpırdatarak göğsünün yarısını sevgilisin göğsüne yapıştırarak kollarını boynuna doladı. Zühtünün yüzünün her tarafını öpücüklere boğmıya başladı, yeşil iri güzleri sevinç parıltıları saçıyor, vücudunun her tarafı sonsuz bir neşenin verdiği heyecanla fıkır fıkır oynuyordu.

— Peki diyiver yavrucuğum.. peki diyiver... Bu iş bizim için çok hayırlı olacak!.

Zühtü, bir aralık boynunu gerip başını kaldırdı :

— Dışarda bir patırdı var, dedi, anahtarla kapı açılır gibi oldu..

Bedia, delikanlıyı kollarının arasında biraz daha sıkarak bevap verdi :

— Belki kedidir.. iki numaranın toraman, yumuk yumuk bir yavrusu var... cen ouu alıştırdım. Onların balkonundan bizimkine atlayıveriyor...

Zıpzık, Beduşu iterek kalkmak istedi:

— Bu, pek kediye benzemiyor... dur, dinle.. hem balkon kapısı açık değildi ki..

Bedia omuzlarına basarak onun yerinden kıpırdamasına mâni oldu.

O sırada kapı aralandı, önce :

— Beduş, Beduşum!.

Diye bir ses işitildi. Aradan bir iki saniye geçmeden boyasız bir ayakkabı, ütüsüz bir pantalon göründü. Sonra şapkası her zamanki gibi geriye atılmış, Cabir Efendinin sakallı ve kıllı yüzü meydana çıktı. Bir anda gözlerinde hayretle dehşet duyguları yekdiğeriyle cenkleşti.

— Be.. be.. du.. ş!

Genç kadın, Zühtünün boynuna büsbütün sarılmış, vücudunu onun vücuduna yapıştırmış, yalnız başını geriye doğru çevirmiş, Hafıza şaşkın nazarlarla bakıyordu. Zıpzıp hayatında asabilik nedir, pekaz tatmıştı. Şu anda o müstesna buhranlardan birine tutulmuştu. Bu maceranın başına gelmesine Bedia sebep olduğu için ne yapacağını bilir bir durumda olsa onu kaldırıp kucağından fırlatacak :

— Gel Gafız Efendi. Biraz otur da seninle konuşalım, diyecekti, işte bu uğursuz kadın böyledir, sen onu biçare. masum, zavallı bir mahlûk sanıyorsun.. Halbuki öyle domuz, öyle apaştır ki hakkından ancak ben gelirim.. Dünyada başkasına eyvallah demez!

Fakat çenesi kilitlenmiş, nutku tutulmuştu. Dilini oynatamıyor, kolunu, bacağını, hiçbir tarafını kıpırdatamıyordu.

(Arkası var)

YENİ ROMANIMIZ

Meğer Sevmek!..

«Apaş Kız» bir kaç haftaya kadar bitiyor. Yeni romanımızın adı :

Meğer Sevmek!

tir. Bu romanın kahramanları arasında :

— **Meğer sevmek ne hoş şeymiş!** diyenler olduğu gibi,

— **Meğer sevmek ne boş şeymiş!** diyenler de vardır.

Yeni romanımız, bir baba - oğlun aynı kıza karşı gösterdikleri derin ve sonsuz aşkı tahlil ederken bu sevgi yarışı yüzünden aralarında iktisadî ve siyasî sahada cereyan eden mücadeleleri de göstermektedir.

Romanın mühim bir kısmı İstanbulun tanınmış eğlence ve sefahet yerlerinde geçmektedir.

ARTİST OLMAK İSTİYEN GENÇ BAYANLARA

Her gün 11 — 20 arası Beyoğlu İstiklâl cad. Yerli Mallar Pazarı yanındaki Deva çıkmazı No. 2, Sahibinin Sesi karşısındaki kulüb 2 nci kat, bizzat müracaatları. Taşradan gülerek çekilmiş bir fotoğrafla müracaat yapılır.

Yavrunun kuvvetli, sağlam olmasını, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz. Taklitlerinden sakınınız.

Necati ismine dikkat

Bahçekapı: SALİH NECATİ

AKBABA

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR, SİYASÎ MİZAH MECMUASI

İDAREHANE

İstanbul, Ankara caddesi, No. 47

Telefon: 22129

ABONE

Türkiyenin her tarafı için: Seneliği 1000, altı aylığı 500, üç aylığı 250 kuruş.

Yabancı memleketlere: Seneliği 2000, altı aylığı 1000, üç aylığı 500 kuruş.

11 Ekim, 1945 Perşembe

Sayı: 81

20 Kuruş

KIŞ HAZIRLIĞI

Herkes kışı nasıl karşılıyor, bilmem. Fakat ben, manto, şapka, iskarpin ihtiyacına karşı şimdiden en sağlam tedbiri aldım: Çantamda bir tane MİLLÎ PİYANGO bileti var!

7000 SENE EVVEL

Meşhur âlimlerden Dr. Huber, biranın tarihi hakkında yazdığı bir eserde, milâttan 5-6000 sene kadar evvel başlıyan Keldanî medeniyetinde biranın büyük bir yeri oldugunu söylemektedir. Bazan yalnız arpadan, bazan da arpa ve baharattan imal edilen biranın kadınlar ve işçiler tarafından çok içildiğini yine bu âlim anlatmaktadır. Yapılan bir hafriyatta bulunan on mezarın, bira imalâtını gösteren kabartmalarla tezyin edildiği ve kabartmalar yanyana getirilince imalâtın bariz bir surette görüldüğü de aynı âlim tarafından nakledilmektedir.

BUGÜN İÇİLEN BİRANIN 7000 SENELİK MAZİSİ VARDIR

Bira besler, serinletir, neşe verir.

Sahibi ve neşriyat müdürü: Yusuf Ziya ORTAÇ

Basıldığı yer: İbrahim Horoz Basımevi

NİÇİN Yeni Tokalon Pudrasını KULLANIYORUM

Prenses

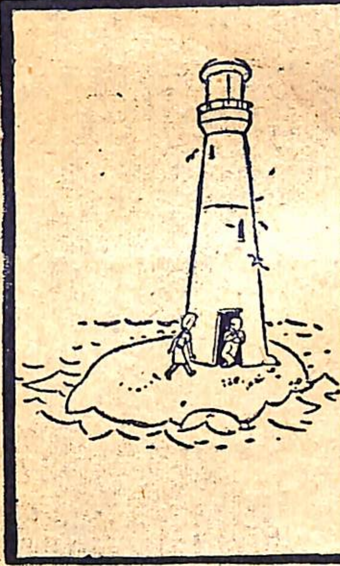
ALLA TROUBETSKOY

Esbabını anlatıyor:

- ★ Onun bir çok cazip ve yeni renkleri vardır.
- ★ O, bütün kullandığım pudralardan daha ince ve daha hafiftir.
- ★ Ondaki hakiki çiçeklerin nefis kokusuna perestiş ediyorum.
- ★ O, bütün gün sabit kalır. Çünkü terkibinde başka hiç bir pudrada bulunmayan Krema köpüğü vardır.
- ★ Yağmurlu, rüzgârlı havaya rağmen Yeni Tokalon Pudrası tenimi daima terü taze muhafaza eder.
- ★ Eminim ki her ne bahasına olursa olsun bundan daha iyi bir pudra bulmak imkânı yoktur.

Dünya Karikatürleri

Kıskançlık
Erkek — Söyle bakayım, neredeydin?..

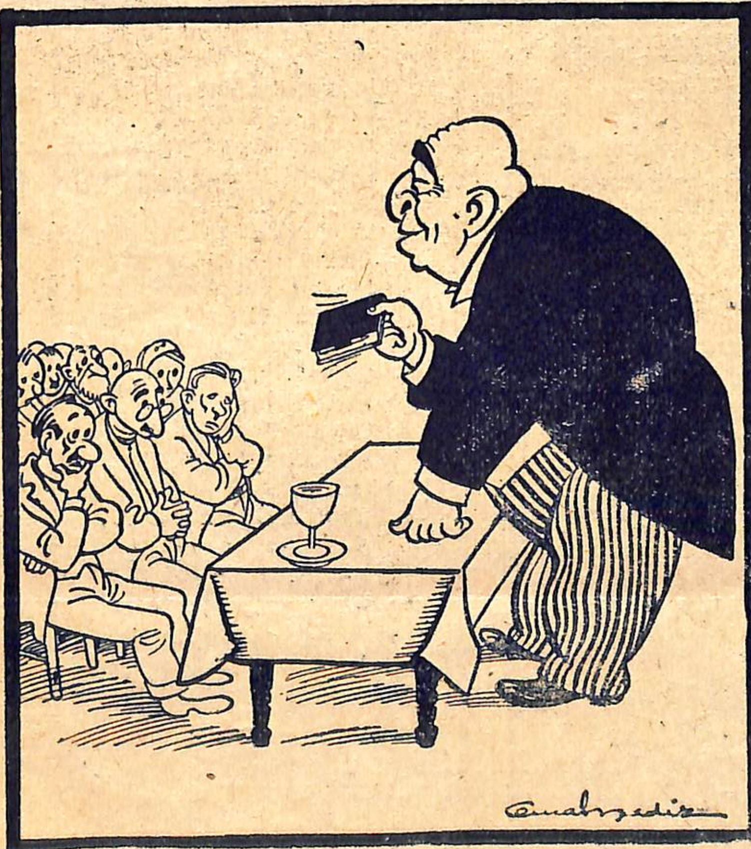

Nezaket
Ölüm mahkûmu — Rica ederim buyurunuz bayan!

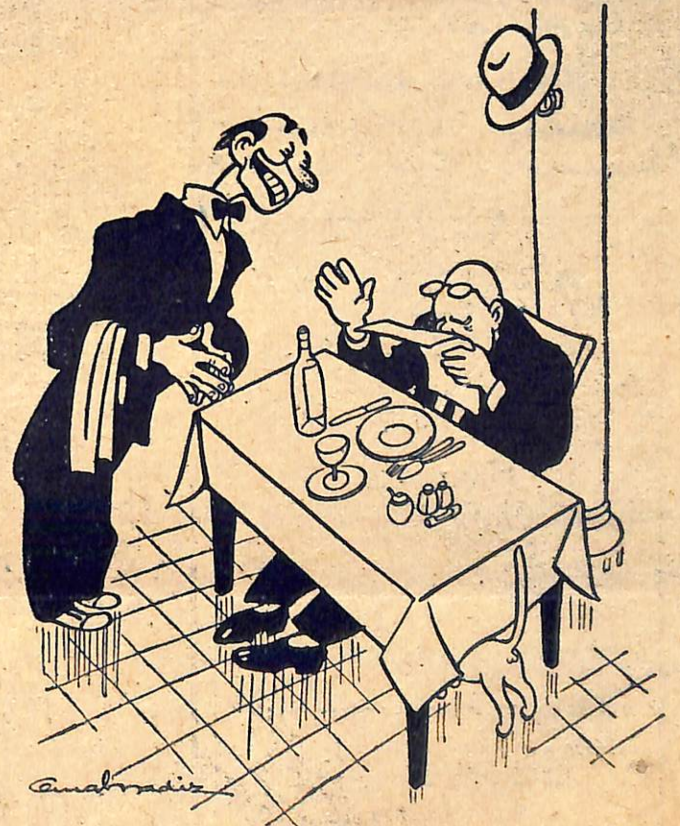
Hintlı fakirin mucizesi!

HAFTANIN SEÇME KARİKATÜRLERİ

— Dertlerinizin hepsini şu deftere not ettim, çare bulmağa çalışacağım !..
— Fakat ömrünüz yetmez bayım !..
— Merak etmeyin, bir oğlum, iki torunum var !..

— Cumhuriyet —

Garson — Acaba bir çorba ? !..
Müşteri — Hayır, istemem !.. Daha şimdi politika haberlerini okudum !..

— Cumhuriyet —

MİZAH GAZETESİ